

tri leta. — Cesarju se vzboljšuje zdravje in pravi se, da še ozdravi more biti do cela. — Rusija stavi marljivo železnice, izlasi v Aziji onkraj Kavkaskih planin. — Bolgarski knez, princ Koburški, je na svojem potovanju izvedel marsikaj, toda prijetne te novice niso bile za sedanje ministerstvo. Matič prince, Klementina, ostane za več mesecev pri svojem sinu v Sofiji. To je dobro znamenje, menimo, da ima upanja, da se princ vzdrži na svojem prestolu. — Iz Srbije prihaja vest, da je hotelo 2000 Črnogorcev vdreti v deželo a minister Kristić je poslal hitro tje vojakov in Črnogorci so ostali doma. To človek težko verjame. — Med Turčijo in Grčijo še prepiru ni konca, toda mi nimamo strahu, da nastane vsled njega kaka večja praska. — Vojne odškodnine še Turčija ni izplačala Rusom in ne zna se. bode-li jo kedaj poravnala. Ruski poslanec v Carjem gradu jo pa tirja sedaj huje, kakor kedaj poprej. — Iz Masave se poroča, da ostane Raz Alula v Arnefasu skozi celo poletje ter si stavi ondi več kolib za vojaštvo svoje.

Za poduk in kratek čas.

Zlatomešnik sv. oče Leon XIII. in slov. rimski romarji.

(Dalje.)

Doli v grobu je altarček, na katerem so sicer — pa le s posebnim dovoljenjem — duhovniki smeli meševati. Nam pa sreča ni bila tako mila. Sv. oče so namreč za zdaj, dokler so v Rimu tako nevarni časi, prepovedali tamo meševati, ker se neki bojijo — in ta strah ni prazen —, da bi kdo zlobni ne zlezal v podzemeljsko kapelico ter zatoril kakšnega si bodi streliva.

Vrh groba in sicer sred cerkve stoji glavni altar, celi iz najdražjega marmorja. Na altarju pa je priprava čudno priprosta. Sredi altarja zlati sv. križ in na obeh straneh po troje svečnikov, to je ves kinč tistega altarja, na katerem le sv. oče, in tudi oni samo ob visokih praznikih in pri posebnih priložnostih opravljajo daritvo sv. meše.

Okoli altarja gori noč in dan 89 pozlačenih svetilnic. Nad njim je razpet velik baldahin ali nebo, katerega nosijo štirje visoki stebri iz pozlačenega bronca.

Dve vrsti velikih štirioglastih stebrov delite cerkev v tri ladije. Stebri iz stene so z marmorjem kriti. Na štrtem stebri od vrat na desni strani vidimo podobo sv. Petra iz bronca lito, sedečo na tronu. Podoba je neki že iz petega stoletja in romarji jo častijo s tem, da jej desno nogo, katero malo naprej drži, poljubujejo, kar jo je tako zglodalo, da je zdaj noga

sv. Petra taka, kakor da bi si bil v mladosti prste odsekal, a zdaj da mu je zarastlo.

Kraj sten se vrstijo kapele, ki pa je vsaka že za se cerkva, tako velike so. Vse slike na altarjih in sploh po celi cerkvi sv. Petra so mozaik, razun ene edine, ki je namalana. Malar napravi podobo s pomočjo raznih barv, mozaična podoba pa se sestavi s pomočjo kamčkov različnih barv, katere umetnik tako lepo ubrati razume, da je najboljši malar lepše namalati ne more.

Orjaško kupljo nosijo štirje nad 70 metrov debeli stebri. Vrh teh stebrov, tam kjer kuplja na njih sloni, so na krasnih mostovžih hranjene sloveče svetinje, in sicer: prt sv. Veronike, katerega je Jezusu na križevem potu podala, kos sv. križa katerega je našla sv. Helena, gornji del sulice, ki je prebodla presv. srce Izveličarja, in glava sv. apostola Andreja.

V prednjem koncu cerkve, kjer je v naših cerkvah navadno veliki oltar, stoji oltar Mater božje. Nad njim se hrani stol sv. Petra, tisti leseni stol namreč, ki je sv. Petru, prvemu rimskemu škofu, nekdaž služil pri sv. meši.

Treba je tudi na cerkveno streho stopiti, da si pogledamo razgled po starodavnem Rimu. Cerkva sv. Petra gleda namreč visoko čez mestne palače, kakor koklja čez drobne piške. Na streho ne hodiš po stopnicah, ampak polagoma napeta pot te pripelje na streho. Zgorej biva več rodbin, ker tako velikanska cerkva treba stražnikov, pa tudi delalcev, ker je zmiraj dosti popravka. Pot človek pošteno v kolenih občuti, kadar pride na površje strehe. Dalje na visoko kupljo plezti me ni veselilo, pa za naše slovenske fante bi to bilo kaj veselja.

Na robu strehe stoji Kristus in dvanajstero apostolov, ki gledajo doli na veliki prostor pred cerkvo sv. Petra. Podobe so izsekane iz kamna in so velikanske. Zmeril sem stopalo sv. apostola Tomaža: tako dolgo je kakor moja marelca. Kristus je nekoliko naprej nagnjen in z desnico blagoslavlja večno mesto.

Ljubo vam bo zvedeti, da cerkva sv. Petra stoji na tistem mestu, kjer je kruti rimski cesar Neron nekdaž imel svoje cesarske vrte. V njih je veliko prvih kristijanov storilo grozovito smrt. Tukaj so mučenike trpinčili, križali, v smolo in slamo zavijali in užigali, v živinske kože šivali, da so jih divji psi raztrgali, vse cesarju — trinogu na veselje.

Smešnica 23. Po mestih velja prepoved, da ne sme nihče upiti po noči na ulicah. V oni noči pa so mladi razgrajalci na to prepoved pozabili ter so kričali na vse pretege. Hitro je bil jim za petami mestni redar ter jih je posvaril. „Ali ne znate“, reče jim, „da se ne sme upiti gredoč domov?“ „Kaj pa, da vemo“, reče eden razgrajalcev, „se ve, da vemo to, toda mi še ne gremo domov“.